

รู้จักจิตตน รู้จักพระจิตเจ้า

ในวันที่เราเจอกับเหตุการณ์หลากหลาย วิ่งเข้ามาในวิถี

ในวันที่วิตกกังวลว่าวันข้างหน้า จะเป็นเช่นไร?

ในวันที่ทำงานมาทั้งชีวิต แต่ไม่เคยได้อยู่กับชีวิตจริง ๆ จึงรู้สึกวุ่นวาย

เราไม่ได้เหนื่อยกับงานเพียงอย่างเดียว แต่เหนื่อยกับชีวิต

คิดถึงแต่อนาคตตลอดเวลา ใจไม่สงบ จิตไม่นิ่ง จึงหลงลืมตัวตน

รู้อะไรก็ไม่เท่ากับรู้ตัวตน ทำไมเราถึงใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตไปกับการให้คนอื่นยอมรับ? เราถูกสอนให้รู้ทันกระแสโลก วิเคราะห์สังคมรอบข้าง รู้จักหาเงิน และเอาตัวรอด มุ่งมั่น วิ่งตามเป้าหมายบนทางแห่งความสำเร็จ จนละเลย ที่จะหันกลับมามอง **ชีวิตภายในของตัวเอง**

ในความเงียบ พบสันติในจิตใจ ไตร่ตรองถึงเมื่อก่อน... ใครเข้าใจผิด เราต้องรีบอธิบาย แต่เมื่ออยู่กับตัวตน เร็ยรู้ว่า **การอธิบายกับคนที่ไม่พร้อมจะฟัง คือ การเสียเวลาชีวิต** ไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะ “ความจริง” ไม่จำเป็นต้องให้ใครมายอมรับรองประทับตรา

การอยู่หนึ่งๆ พระจิตจะสถิตกับเรา การถูกวิพากษ์วิจารณ์ คือการรักษาพลังจิต ซึ่งมีค่าเกินกว่าจะเอาไปแลกกับความเข้าใจของคนที่ไม่เห็นค่าการฟังพาพระจิต คนไม่รู้... แต่พระรู้ และ ใจเรารู้ นั่นแหละ คือ สันติสุขที่แท้จริง

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>